

Podul

Doi căței care trăiau în gospodării alăturate, au avut o neînțelegere care a luat amploare până când s-a produs dezbinare între ei.

Într-o dimineață, o ciocăniitoare a bătut la ușa cățelului mai mare:

- Caut de lucru pentru câteva zile. Poate aveți nevoie de mici reparații în gospodărie? Eu v-aș putea ajuta!

- Da, a zis cățelul mai mare. Am ceva de lucru pentru dumneata. Pe partea cealaltă a râului, locuiește vecinul meu. Mă rog..., de fapt a fost prietenul meu. Vreau să repar gardul, să faci în loc unul înalt, pentru că nu vreau să-l mai văd și să-l aud. Eu plec la treburile mele, dar aș vrea, ca până mă întorc, să fie gata.

Ciocăniitoarea a muncit mult, măsurând, ciocănind, bătând cuie. Când s-a întors cățelul mai mare, a făcut ochii mari. Nu era deloc un gard de doi metri cum își dorise. În locul lui era un pod care lega cele două gospodării peste râu.

Tot atunci, cățelul cel mic, venind dinspre casa lui, copleșit de ceea ce vedea, a spus:

- Cum de te-ai gândit să construiești un pod așa de frumos după tot ce ți-am spus și ți-am făcut! Iartă-mă, prietene, nu te voi mai judeca niciodată!

Și s-au iertat. Ciocăniitoarea, văzându-și treaba terminată, începu să-și adune uneltele ca să plece într-ale sale.

- Așteaptă, stai, i-a zis cățelul cel mare. Mai stai câteva zile. Am mult de lucru pentru dumneata.

- Mi-ar plăcea să mai rămân, a spus ciocăniitoarea, dar mai am multe "poduri" de construit...

Ferma

Trăia odată un fermier care era tare iubit de cei din satul lui. Muncea cu plăcere, avea totdeauna un cuvânt bun pentru fiecare și, mai ales, animalele lui erau foarte bine îngrijite.

Un ucenic de-a lui, dorind să știe cât mai multe despre meseria de fermier îl tot întreba:

- Cum de sunt animalele așa de mari???

- Păi, sunt îngrijite cu dragoste și ele simt acest lucru.

- Dar cum de sunt așa de curate?

- Le îngrijim și noi, dar și ele se curăță atunci când se murdăresc.

Porumbelul, când se murdărește, aleargă repede la apă și se spală. EL nu poate suferi necurătenia; nu-i place de ea. Un vițel, de îl bagi într-un noroi, într-o mocirlă, umblă în toate părțile să fugă, să scape de acolo. Dar porcul, când ajunge în noroi, se tăvăleşte și se lăfăiește în el cu plăcere. Asta-i lumea lui și plăcerea lui!

O așa deosebire este și între căderea celor credincioși și a celor necredincioși. Și credinciosul are clipe de cădere; și el se murdărește câteodată, dar el aleargă îndată la apă, ca porumbelul. Își spală îndată păcatul, cu lacrimi de căință prin Taina Spovedaniei și prin Sângele Domnului în Taina Împărtășaniei.

Dar, când necredinciosul cade, el se simte bine în mocirlă; el se tăvăleşte și se lăfăiește ca porcul în noroiul patimilor și păcatelor. Asta-i lumea lui de plăcere!

Păcatul pune pe noi o astfel de pată pe care n-o putem spăla cu o mie de izvoare, ci numai cu lacrimi și pocăință în Taina Spovedaniei.

Sf Ioan Gură de Aur

